

*Peter Widell og Mette Kunøe (udg.):
9. Møde om Udforskningen af Dansk Sprog
Århus 2002*

HELT HEN I VEJRET – INTERAKTIONEN MELLEM VÆRT OG METEOROLOG I NYHEDSUDSENDELSER PÅ DR1 OG TV2

Af Catherine E. Brouwer og Ditte Laursen (Syddansk Universitet)

Nyhedsudsendelsernes vejrudsigter er traditionelt et satsningsområde for tv-kanalerne. De konkurrerer indbyrdes om det nyeste udstyr og de mest populære meteorologer, og mens de egentlige nyhedsindslag i de sidste 40 år er blevet kortere og kortere, er vejrudsigterne blevet længere og længere (Hjarvard 1999:204). For mange danskerne er vejrudsigten et fast hverdagsritual, der skaber en blid afslutning på gennemgangen af politisk og konfliktfyldt stof.

Vi vil i denne artikel fokusere på *overgangen* fra nyhedsindslag til vejrudsigter. Overgangen fra nyhedsindslag til vejrudsigter er speciel, da den indebærer talerskifte og skal skabe bro mellem to meget forskellige elementer: forproduceret nyhedsindslag og live vejrudsigter. Desuden er det her studieværten har mulighed for sætte sit personlige præg på udsendelsen. Vores data består af 99 overgange indsamlet i januar og februar 2002 klokken 18.30 (DR1), 19.00 (TV2) og 21.00 (DR1), og vi har transskriberet efter Gail Jeffersons konventioner (se fx Atkinson & Heritage 1984: ix-xvi).

Vi ser på overgangen som et emneskift, der produceres af samtaledelegerne i fællesskab, idet de former deres tur efter den foregående talers tur. Overgangen er altså ikke bare en indholdsmæssig størrelse, men skabes i en interaktion mellem studievært og meteorolog. I den forstand har overgangene lighedstræk med emneskift i almindelige samtaler. Dette er rationale bag vores valg af analysemetode, som er konversationsanalytisk. Som medieforskeren Stig Hjarvard skriver:

Samtalen mellem mennesker, der står ansigt til ansigt, udgør en kommunikativ grundform, som alle er fortrolige med. Den udgør imidlertid også en matrice for de elektroniske mediers egne kommunikationsformer [...]. Lighedstrækkene mellem den medieformidlede kommunikation og den interpersonelle kommunikation betyder også, at teorier og analysemetoder fra den interpersonelle kommunikations område kan anvendes til analyse af medierne (Hjarvard 1997:5).

Artiklen afspejler vores foreløbige arbejdsproces og udgør tre dele. Første del beskæftiger sig med faglitteraturen på området. Anden del analyserer overgangene som forskelligartede – i vores undersøgelse fungerer den del som betragtninger, der udgør basis for konversationsanalysen. I tredje del ser vi på, hvad der er fælles for overgangene, og her starter den egentlige konversationsanalyse altså. Denne sidste del er endnu på begynderstadiet og tjener først og fremmest til at give læseren et indblik i, hvilke forskningsinteresser vi har, og til at give et eksempel på, hvordan de endelige analyser kan komme til at se ud. Til slut diskuterer vi relevansen af undersøgelsen.

Overgange i faglitteraturen

I medieforskningen fokuseres der først og fremmest på selve indslagene i nyhedsudsendelserne og ikke på overgangene fra indslag til indslag. Således er fx vejrets fremstillings teknik, dramaturgi og tematik blevet undersøgt – vejret er som en eventyrfortælling med forskellige agenter i en kamp mellem det gode og det onde (eller dårlige vejr) – mens behandlingen af overgangen til vejret begrænses til en omtale af skiftet i kameravinkel og sceneri (Juel 1993).

I konversationsanalyselitteraturen er 'overgange' til gengæld blevet viet en del opmærksomhed (Casey 1981, Button & Casey 1984, 1985, 1989, Jefferson 1984, Maynard 1980, Sacks 1995 [1965, 1967, 1968, 1970, 1971]). Konversationsanalysen beskæftiger sig med den form for overgange, der produceres i dagligdags samtaler, når man går fra et emne til et andet. Helt overordnet skelnes der mellem to måder at gå fra et emne til et andet på: Man kan enten lukke det ene emne, før man starter det andet, eller man kan gå trinvis fra det ene til det andet ved at knytte det man lige har talt om, til det man nu taler om (Sacks 1995 [1971]:300). Det kræver forskellige teknikker: teknikker til at signalere at et emne er slut, eller at et nyt åbnes (*closing down/opening up techniques*), og teknikker til at binde to forskellige emner sammen (*tying techniques*). I vores data benyttes begge slags teknikker. Nogle af signalerne til at lukke og åbne ser således ud:

Lukke-signaler

- pauser
- afsluttende intonation
- skift i kameravinkel

Åbne-signaler

- nulstilling af tonehøjde
- adressatskift
- annoncerer meteorolog ved navn

– skift i blikretning
...

– kompositionsmarkør
– nævner ordet *vejr*...

I det sidste indslag før vejrudsigten kan reporteren benytte småpauser og afsluttende intonation til at vise, at vi nu er ved at lukke emnet, så vel som studieværten kan benytte (turrinterne) pauser og afsluttende intonation i sit nedlæg til indslaget, fx:

Reporter:	og da de igen her i niende ende scorer to point var der ikk mere at komme efter for danskerne som taber kampen (.) ni (.) fem.
Pause:	(2.0)
Louise Bjerregaard:	netop nu spiller det mandlige curlinghold mod Sverige stillingen efter sjette ende er (.) fire (.) fire. (0.5)
	(13. feb. kl. 18.30)

Også skift i kameravinkel og studieværtens skift i blikretning kan signalere, at vi nu er ved at afslutte emnet. Når til gengæld det nye emne, vejrudsigten, skal åbnes op, vil studieværten ofte nulstille sin tonehøjde og rette henvendelse til meteorologen og annoncere ham eller hende ved navn. Ved hjælp af en kompositionsmarkør (*dermed, så, nu ...*) og ordet *vejr* i en eller anden form vil studieværten desuden ofte markere, at vi er ved at starte på noget nyt:

Claus Borre:	dermed nåede vi frå- frem til en vejrudsigst med (.) Birgitte Nielsen.
	(4. feb. kl. 18.30)
Anette J. Kjær:	og så skal vi ha en: udsigt ↓for weekendvejret Char- lotte <u>Autzen</u> ?
	(25. jan. kl. 19.00)

I stedet for at lukke sit emne før man starter på noget nyt, kan man gå trinvist frem fra et emne til et andet. Når man går trinvist frem, kan man benytte forskellige *tying techniques* – teknikker til at skabe sammenhæng i samtalen (Sacks 1995 [1965]:150-156). En af disse teknikker er brugen af *co-class membership* (Sacks 1995 [1968]:757), dvs. at man kan gå fra samtale om fx cigaretter til samtale om cigarer, fordi de tilhører den samme klasse 'ting man kan ryge', eller at man kan gå fra at tale om en dreng til at tale om en hund, fordi de tilhører den samme klasse 'væsener der er frække'. En anden teknik er *term followed*

by *pro-term*, som er det at skabe sammenhæng ved at bruge en term, som substituerer eller refererer tilbage til en lignende term (Sacks 1995 [1965]:150). Disse teknikker bruges også i vores data; vi vender senere tilbage til hvordan.

Forskellige typer af overgange: strukturer, formater og personer

Overgangene kan inddeles i tre typer, alt efter hvordan studieværten inddrager det foregående indslag. I den første type inddrager studieværten slet ikke det foregående indslag, men laver blot et oplæg til vejrudsigten – og sådan et oplæg kaldes med en journalistisk term en *spib*:

Kommentar:	<i>om aflevering af skrald i nabokommunen</i>
Reporter:	de fremmede trailere skal ud (.) af byen
Pause:	(0.7)
	Anette J. Kjær: .thhh(=0.4) og så
	skal vi ha en: udsigt ↓for <u>weekendvejret</u> charlotte <u>aut-</u>
	zen?
Pause:	(0.5)
Charlotte Autzen:	ja vi tar faktisk hul på weekenden med en gang <u>vinter</u>
	(25. jan. kl. 19.00)

I den anden type laver studieværten først et nedlæg, en *spab*, til det forproducerede indslag, før han/hun laver et oplæg, en *spib*, til vejrudsigten:

Kommentar:	<i>indslag om indførelsen af euroen</i>
Reporter:	i dag kom der (.) så vidt vides (.) ingen falske øjro (.) i kassen.
	((latter))=(1.4)
Per Christiansen:	ja euro eller øjro det ska vi vist os lige væ:n os til. flot
	vejr i dag Fløng (0.2) hva med i morgen
Pause:	(0.2)
Per Fløng:	a: det blir stort set li:g så flot >det vil sige< solrigt
	vejr i:: (.) hele landet
	(2. jan. kl. 19.00)

Den tredje og sidste type har vi kaldt en *spub* – og det er vores egen term – og det dækker over, at studieværten laver et kombineret nedlæg og oplæg:

Kommentar:	<i>om udstilling med O'Keeffe</i>
Ekspert:	og det er jo (0.2) det ved Georgia O'Keeffes billeder at

de er sanselige (.) de er sensuelle (.) og de er erotiske .hhh og det- (0.6) de er malet sån så de damper ud af dem,

Pause: (1.3)

Reimer Bo: og nu vil metrologen Søren Jakobsen vise si:ne nyeste billeder, .hh de handler vist mest om (.) vejret.

Pause: (0.4)

Søren Jakobsen: det gør de ja og det fortsætter (0.8) owse (.) fugtigt sku jeg måske sige

(6. feb. kl. 21.00)

Ud over at studieværten på forskellige måder kan inddrage det foregående indslag, kan han eller hun også benytte nogle forskellige standardformater. De standardformater har vi kaldt *basis*, *i dag-i morgen*, *appetizer*, *lighed* og *kontrast*.

Basisformatet er det mest almindelige i vores data, og det indeholder en kompositionsmarkør, ordet *vejr* i en eller anden form og ofte også meteorologens navn:

Claus Borre: og dermed (.) er vi klar (.) til en vejrudsigt med (.) Søren Jakobsen

(5. feb. kl. 18.30)

Louise Bjerregaard: og nu er Søren Brodersen klar. (.) med en vejrudsigt

(15. jan. kl. 18.30)

I *i dag-i morgenformatet* tager studieværten afsæt i sin viden om dagens vejr ved at spørge, hvordan vejret bliver i morgen:

Vibeke Hartkorn: .hh koldt igen i dag (0.2) er der da ikke bare en s:nert af forår (.) i krystalkuglen.

(3. jan kl. 19.00)

Steffen Kretz: .hh så ska vi ha en vejrudsigt (.) og (.) høre om (.) blæsevejret fortsætter Jesper Theilgaard.

(23. jan kl. 21.00)

I *appetizerformatet* demonstrerer studieværten kendskab til det kommende vejr og løfter lidt af sløret for den viden, og derved kommer overgangen til at fungere som en appetitvækker:

Caroline Boserup: så ska vi hø:r lidt mere om din snestorm Peter Tanev

(19. feb kl. 19.00)

Trine Sick: og så ska vi ha en vejru^udsigt og den er mest opløften-
de for dem der elsker når det ø:ser ned Jesper Theil-
gaard (.) sig det så
(18. jan kl. 21.00)

I *lighedsformatet* benytter studieværten noget fra det foregående indslag i sit oplæg til vejru^udsigten; i konversationsanalytiske termer benytter han sig af en *tying technique*. Her i det første eksempel linker studieværten fra et indslag om Peter Brixtofte til vejru^udsigten med Peter Tanev – ligheden er her navnet Peter – og i det andet eksempel består ligheden i ordet *pumpe*:

Jes Dorph-Petersen: så: det dig >Peter et eller andet .h heh<
(15. feb. 19.00)

Reimer Bo: den- ottende marts gir Sylvester koncert i Pumpehuset
i- .h København? og nu er det Jesper Theilgaard der
står klar ved- .h pumperne har du et godt (.) regnvejr
(30. jan. 21.00)

Bemærk at lighedsformatet benytter sig af *tying*-teknikkerne *co-class membership* og *term followed by pro-term*. Det er netop en klasse (klassen 'personer ved navn Peter'), som Jes Dorph-Petersen benytter sig af for at gå fra det forproducerede indslag til vejru^udsigten, og når Reimer Bo siger *pumperne* i bestemt form, så refererer det tilbage til *Pumpehuset* og skaber dermed også sammenhæng mellem de to indslag.

Kontrastformatet bruger også noget fra det foregående indslag til at komme til vejru^udsigten, men her benyttes forskellen mellem de to indslag som resurse (igen en *tying technique*). Det kan fx være 'ikke-klar' over for 'klar' og 'mange forskellige ølmærker' over for 'noget mere entydigt':

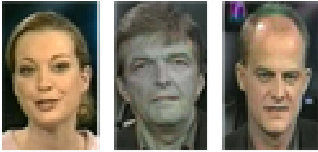
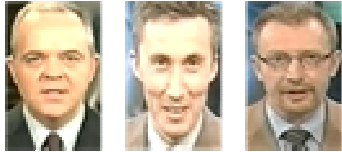
Kim Vejrup: i dag siger Gade til DR Sporten at det- at h- at han ikk
ønsker at force noget og at chancen for at blive klar
dermed er (0.3) °meget (.) lille.° (0.2) .hh Søren Bro-
dersen er derimod (0.2) ved at være klar netop nu her i
studiet med en vejru^udsigt.
(15. feb. 18.30)

Morten Løkkegaard: alene belgiernes egne ølmærker tæller mellem tre og fire hundrede (0.2) forskellige. (0.7) mh .hh og så til noget der gerne sku være mere entydigt
(16. jan. 21.00)

De fem formater kan også kombineres; her kombineres eksempelvis *basis*, *appetizer* og *kontrast*:

Reimer Bo: ja: og Dogville ventes færdig om (0.2) et år .hhh så langt frem går (0.2) vejrudsigten dog næppe men nu er Søren Brodersen klar med en frisk (0.3) regnudsigt
(31. jan. kl. 21.00)

Vi vil også fremhæve, at de forskellige studieværter tilsyneladende foretrækker forskellige formater. Her viser vi nogle eksempler på det; fra venstre mod højre er det Louise Bjerregård, Claus Borre, Kim Vejrup, Per Christiansen, Trine Sick, Jes Dorph-Petersen, Morten Løkkegaard og Reimer Bo.

Spib	Spab + Spib	'Spub'
– basisformat	– basisformat – i dag-i morgen – appetizer	– basisformat – i dag-i morgen – appetizer – lighed – kontrast
– åbneteknikker	– lukketeknikker – åbneteknikker	– lukketeknikker – åbneteknikker – term followed by pro-term – co-class membership
		

At se på overgangene som genkendelig praksis

Nu er vi indtil videre gået ud fra, at overgange er en genkendelig praksis. Vi antager, med udgangspunkt i vores egen forståelse af dem, at overgangene, trods deres forskellighed, kan genkendes som en betydningsfuld kommunikativ praksis af såvel dem, der producerer

dem i fællesskab, som af dem, der ser dem. Dette har gjort, at vi overhovedet var i stand til at samle dem og at kategorisere dem som ovenfor.

Ud over at vi i vores kategorisering har arbejdet ret detaljeret og har trukket på konversationsanalytisk litteratur, er sådan et analysearbejde ikke direkte konversationsanalytisk. Den overordnede forskningsinteresse i konversationsanalyse er ikke at inddele sekvenser eller kommunikationer i forskellige kategorier. Konversationsanalyse antager i stedet, at sprogbrugere er i stand til at genkende sekvenser eller kommunikationer som betydningsfuld praksis. Analytikerens opgave er så at eksplicitere, hvordan deltagerne i interaktionen forstår og skaber denne praksis. Vægten ligger på at påvise, at kommunikative praksisser er opbygget på bestemte måder, at de er systematiske. Det er konversationsanalysens forskningsinteresse at beskrive, *hvordan* de er systematiske.

Med henblik på overgangene kan vi altså konstatere, at vi som sprogbrugere har fastslået, at overgangene kan genkendes som interaktiv praksis. Vores næste opgave er så at klarlægge, hvordan de er systematiske og derved genkendelige som praksis. Vi har formuleret dette som følgende forskningsspørgsmål: *Hvordan er overgangene genkendelige som overgange? Hvad er der, trods deres forskellighed, fælles for dem?*

Hele ideen i nyhederne, vejret og derfor også overgangene mellem dem er, at det er tilrettelagt for et publikum. Det er igennem overgangenes *funktion*, at publikum kan slutte, at nu er nyhedsindslaget overstået, og vi går over til det sidste i udsendelsen: vejret. Derfor kan overgangene heller ikke bare kan betragtes som små interaktioner mellem vært og meteorolog (selv om de bliver produceret af dem) – men skal ses som interaktioner, som er tilrettelagt for en tredjepart: publikum.

Ved at formulere forskningsspørgsmålet sådan bevæger man sig væk fra beskrivelser af *teknikker* til beskrivelser af *normer*. Sådanne normer skal ikke opfattes som regler, der nødvendigvis er forudformuleret, men snarere som normer, der kan udledes af den faktuelle praksis, og som igennem den praksis skabes igen og igen. Vi betragter ikke normerne som konventioner, der *skal* overholdes – snarere kan vi observere, at deltagerne i en kommunikation *orienterer sig mod* bestemte normer ved at overholde dem, eller netop, observerbart, at lade være.

I det følgende vil vi komme ind på en enkelt af disse normer, nemlig normen *skab en klar skelnen mellem det ene og det andet* – hvor *det ene* står for nyhedsindslaget, og *det*

andet er vejrudsigten. Den går ud på, at det skal være klart for alle implicerede, at det ene element er afsluttet, og at noget nyt skal begynde. Den mest klare orientering mod denne norm kan ske ved at lade noget finde sted imellem de to elementer. Og i meget af vores data er det lige præcis det, der sker, jf. det tidligere viste eksempel på en *spib*:

Kommentar:	<i>om aflevering af skrald i nabokommunen</i>
Reporter:	de fremmede trailere skal ud (.) af byen
Pause:	(0.7)
	Anette J. Kjær: .thhh(=0.4) og så
	skal vi ha en: udsigt ↓for <u>weekendvejret</u> charlotte <u>aut-</u>
	zen?
Pause:	(0.5)
	Charlotte Autzen: ja vi tar faktisk hul
	på weekenden med en gang <u>vinter</u>
	(25. jan. kl. 19.00)

Her adskiller Anette J. Kjærs bemærkning sig tydeligvis fra såvel den foregående reportage som den efterfølgende vejrudsigt. I mange tilfælde lukkes der ned for et emne (indslag), hvorefter der finder en anden aktivitet sted af den type, som i konversationsanalyse-litteraturen kaldes *pretopical activity*. Som vi allerede har været inde på, er der ved de fleste typer overgange tale om en præsentation af vejret – og denne præsentation, en *pretopical activity*, fungerer så som det adskillende element. Vi kan altså sige, at normen bliver overholdt i langt de fleste overgange i vores data.

Nu er der i vores eksempelsamling også tilfælde, hvor normen øjensynligt ikke bliver overholdt: I stedet for en klar skelnen er der en mere glidende overgang. Sådanne eksempler kaldes *deviant cases* – afvigende eksempler. Det er udfordringen i analysen at vise, om og hvordan deltagerne i sådanne eksempler orienterer sig mod normen – selv om de måske ikke overholder den. I det følgende viser vi et eksempel på, hvordan der bliver orienteret mod normen *skab en klar skelnen mellem det ene og det andet* i sådan et afvigende eksempel. Indslaget stammer fra den 16. februar, DR1, kl. 18.30, og det handler om den særlige sne i Utah, som skulle være speciel god at stå på ski på. Herefter siger Lene Johansen:

Lene Johansen:	den gode sne er også dyr at boltre sig i en enkelt dags liftkort i området koster (.) fir hundrede (.) kroner.
----------------	---

Lene Johansens bemærkning her er et nedlæg, en *spab*: Hun kommenterer indslaget ved at tilføje en ekstra information. I selve indslaget kan man også se, at hun forholder sig mod det sidste, man kunne se og høre i indslaget, som var noget latter: Hun smiler nemlig. Herefter kunne Lene Johansen fortsætte på to forskellige måder. Hun kunne tilføje noget til nedlægget, eller dette kunne være det sidste, der havde med emnet at gøre, og så kunne hun gå over til næste punkt på dagsordenen. I det næste ser det umiddelbart ud til, at hun fortsætter sit nedlæg, idet hun bliver ved med at tale om sne:

Lene Johansen: .hh så meget koster det ikk at boltre sig i sneen herhjemme

Læg mærke til, at hun ikke bare taler om sne, men bruger det selv samme udtryk som i ytringen før. Det er lige præcis det, der kan få seere til at tro, at hun fortsætter indslaget. Der er også ikke-sproglige indikationer på dette: Hun holder sit blik mod kameraet (hvor vi ofte ser, at studieværter enten ser ned på deres papirer et øjeblik eller skifter til et andet kamera). Der er heller ingen pause mellem den første ytring og den næste. Derefter fortsætter hun uden pause:

Lene Johansen: til gengæld så har vi heller ikk rigtig noget af den eller er der måske- noget på vej Birgitte

Nu er der flere indikationer på, at Lene Johansen ikke rigtig fortsætter nedlægget. For det første er der i den foregående ytring allerede nogle indikationer af, at emnet muligvis er slut: Dels er der den afsluttende intonation, dels er der små pauser i sidste del af ytringen. I løbet af den næste ytring er der også indikationer på, at hun leger, at hun fortsætter med emnet: For det første bliver det klart, at selv om man kunne sige, at emnet stadigvæk er sne, så handler det ikke længere om Utah – jf. ordet *herhjemme*. Udtrykket *til gengæld* angiver også, at hun er i gang med at opbygge en kontrast til indslagets emne. For det tredje: Når hun når til at sige *så har vi heller ikke noget af den*, kan man som seer inferere, at hun ikke er længere er i gang med at give faktuel information. Når hun er nået til *eller er der* kan seere inferere ud fra syntaksen, at hun er ved at stille et spørgsmål til nogen. Omkring ordet *på* skifter billedet, seerne præsenteres for: Nu ses meteorologen Birgitte Nielsen. Til slut bliver Birgitte udpeget ved navn som den næste taler.

Man kan altså sige, at indikationerne af, at Lene Johansen er i gang med at præsentere noget nyt akkumulerer – i modsætning til de overgange, hvor det i løbet af en brøkdelt af et sekund er klart, at noget er slut, og noget andet skal begynde, får seerne ved den her overgang ét fingerpeg efter ét om, at det, der kan ses og høres, skal forstås som en overgang og ikke som et nedlæg. Denne akkumulation af indikationer, der viser, at noget er slut, samtidigt med at der er indikationer på, at noget fortsætter, har en overraskende virkning. For et kort øjeblik bliver seerne ledt til at tro, at Lene Johansen vil fortsætte med emnet. Den effekt kan kun skabes, fordi der er en norm, der siger *skab en klar skelnen mellem det ene og det andet*. Man kan sige, at normen ikke bliver overholdt – for det hun gør, er netop ikke at skabe en klar skelnen mellem de forskellige dele. Hun orienterer sig derimod mod normen, da hun ved at udnytte den skaber en overraskelseseffekt. Med andre ord spiller normen, selv om den ikke bliver overholdt, en væsentlig rolle.

Projektets fremtid og relevans

Vi har her kun vist en enkelt af flere normer, som synes at være relevant, i forhold til hvordan overgangene skabes. Analysen er langt fra færdig. For eksempel har vi her kun set på, hvad studieværten gør, og ikke været inde på, hvordan meteorologen forholder sig til det. I sidste ende vil vi beskrive flere normer og vise, ikke bare hvordan de kan opfattes som en genre for sig selv, men også hvordan de skabes i interaktionen.

Vi mener, at sådan en undersøgelse kan være relevant i flere forbindelser: For det første beskriver vi et aspekt af nyhedsjournalistik. Vi forestiller os, at dette muligvis er interessant for mediefolk, da vores analyse giver en slags opskrift på, hvordan man kan gøre. Vi argumenterer for, at overgange kan betragtes som en journalistisk genre – og i forhold til den litteratur inden for journalistik, vi har kendskab til, er det noget nyt.

Mere overordnet er vores analyse en beskrivelse af, hvordan interaktioner kan tilrettelægges for en tredje part, som ikke har indflydelse på kommunikationen. Eftersom mange fjernsyns- og radioprogrammer faktisk består af interaktioner mellem to eller flere samtalepartnere – og samtidig er tilrettelagt for en tredjepart – så kunne man forestille sig, at nogle af de normer, vi kommer til at beskrive, kunne gælde for andre typer programmer.

I sidste ende viser undersøgelser som denne aspekter af kommunikation, som kaster lys over, hvordan kommunikation som sådan virker. Ved at afklare hvordan kommunikation fungerer i bestemte kontekster, viser vi nemlig også noget om, hvad der er og ikke er muligt inden for kommunikation som sådan.

Litteratur

- Atkinson, J. M., J. Heritage. 1984: *Structures of social action*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Button, G., N. Casey. 1984: Generating the topic: the use of topic initial elicitors. I: *Structures of Social Action*. Red. J. M. Atkinson, J. Heritage. Cambridge: Cambridge University Press.
- Button, G., N. Casey. 1985: Topic nomination and pursuit. I: *Human Studies* 9.
- Button, G., N. Casey. 1989: Topic initiation: business-at-hand. I: *Research on Language and Social Interaction* 22.
- Casey, N. 1981: *The social organization of topic in natural conversation: beginning a topic*. Ph.d.-afhandling, Plymouth Polytechnic.
- Hjarvard, Stig. 1999: *TV-nyheder i konkurrence*. København: Samfundslitteratur.
- Hjarvard, Stig. Simulerede samtaler. I: *Mediekultur* 26.
- Jefferson, Gail. 1984: On stepwise transition from talk about a trouble to inappropriately next-positioned matters. I: *Structures of Social Action*. Red. J. M. Atkinson, J. Heritage. Cambridge: Cambridge University Press.
- Juel, Henrik. 1993: Tager TV vejret fra os? Analyse og fortolkning af et TV-indslags form. I: *Menneske & Natur*. Arbejdspapir 30. Odense: Odense Universitet.
- Maynard, Douglas. W. 1980: Placement of topic changes in conversation. I: *Semiotica* 30.
- Sacks, Harvey 1995 [1964-71]: *Lectures on Conversation. Volumes I & II*. Blackwell Publishers.